

Karel
Čapek

Válka s Mloky

FRAGMENT

Válka s Mloky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Karel Čapek – Povídky z druhé kapsy
Karel Čapek – Hovory s T. G. Masarykem
Karel Jaromír Erben – Kytice
Karel Hynek Mácha – Máj

Karel Čapek
Válka s Mloky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Karel Čapek

Válka s Mloky

Předmluva

Byla mi položena otázka, jak jsem k tomu přišel, že jsem napsal Válku s Mloky; a proč prý jsem si vybral zrovna mloky, abych z nich udělal nositele své takzvané románové utopie o zániku lidské civilizace. Tedy mám-li upřímně vylíčit, jak jsem k tomu přišel, musím poctivě říci, že jsem zprvu vlastně žádnou utopii psát nemínil. Nemám zvláštní záliby v utopiích; než jsem začal psát své Mloky, měl jsem na mysli docela jiný román; vymýšlel jsem figuru hodného člověka tak trochu k podobenství svého nebožtíka tatínka, postavu venkovského lékaře mezi jeho pacienty; měla to být lékařská idyla a zároveň kus společenské patologie. Dost jsem se na tu látku těšil, když jsem si ji po týdny a měsíce srovnával v hlavě, ale pořád jsem se do ní nemohl naplno zabrat. Měl jsem nejistý pocit, má-li ten dobrák doktor co dělat ve světě tak rozmíchaném, jako tehdy byl a je dosud. Ano, mohl hojit lidi a jejich bolesti; ale byl příliš beze vztahu k nemocem a bolestem, kterými trpí náš svět. Myslel jsem na dobrého doktora, zatímco celý svět mluvil o hospodářské krizi, národních expanzích a budoucí válce. Nemohl jsem se plně ztotožnit se svým doktorem, protože i já – ačkoliv se to patrně na spisovatelích nežádá – jsem byl a jsem stále pln starostí o to, co hrozí lidskému světu. Tož pravda, nemohu celkem nijak odvracet, co ohrožuje lidskou civilizaci; ale alespoň nemohu se na to nedívat a nemyslet na to skoro ustavičně.

V té době – bylo to loni zjara, kdy to na světě vypadalo hospodářsky prašpatně a politicky ještě o něco hůř – jsem napsal při jakési příležitosti větu: „Nesmíte si myslet, že vývoj, který dal vzniknout našemu životu, byl jedinou vývojovou možností na této

planetě.“ – A už to tu bylo. Ta věta je vinna tím, že jsem napsal *Válku s Mloky*.

Vždyť je to pravda: nemůžeme vyloučit, že by se za příznivých okolností nemohl jiný typ života, řekněme jiný živočišný druh než člověk, stát vehiklem kulturního vývoje. Člověk svou civilizací a kulturou, se svými celými dějinami se vyvinul z třídy savců, z čeledi primátů; je přece myslitelné, že by podobná evoluční energie mohla okřídlit vývoj jiného živočišného rodu. Není vyloučeno, že by se za jistých životních podmínek mohly včely nebo mravenci vyvinout ve vysoce inteligentní tvory, jejichž civilizace by nebyly nižší než naše. Není to vyloučeno ani u jiných tvorů. Za příznivých biologických podmínek by mohla vzniknout nějaká civilizace, ne nižší než ta naše, i v hlubinách vodních.

To byla první myšlenka; a ta druhá byla: Kdyby jiný živočišný druh než člověk dosáhl toho stupně, kterému říkáme civilizace, co myslíte: dělal by stejné nesmysly jako lidstvo? Vedl by stejné války? Prodělával by stejné dějinné katastrofy? A jak bychom se dívali na imperialismus ještěřů, na nacionalismus termitů, na hospodářskou expanzi racků nebo sledů? Co bychom tomu říkali, kdyby jiný živočišný rod nežli člověk hlásal, že vzhledem k svému vzdělání a počtu má jen on právo na to, aby obsadil celý svět a panoval všemu životu?

Tedy tahle konfrontace s lidskými dějinami, a s dějinami nejaktuálnějšími to byla, co mne mocí posadilo k psacímu stolu, abych psal *Válku s Mloky*. Kritika ji označila jako román utopistický. Bráním se proti tomu slovu. Není to utopie, nýbrž dnešek. Není to spekulace o čemsi budoucím, nýbrž zrcadlení toho, co jest a prostřed čeho žijeme. Nešlo o fantazii; té jsem kdykoliv ochoten přidat zadarmo a přídatkem, kolik kdo bude chtít; ale šlo mi o tu skutečnost. Nemohu si pomoci, ale literatura, která se nestará o skutečnost a o to, co se opravdu děje se světem, písemnictví, které na to nechce reagovat tak silně, jak jen je dáno slovu a myšlence, taková literatura není můj případ.

Tož to je celé; psal jsem své *Mloky*, protože jsem myslel na lidi, vybral jsem si za podobenství zrovna mloky, ne že bych je měl

raději nebo míň rád nežli jiné boží tvory, ale proto, že jednou byl opravdu otisk třetihorního velemloka omylem považován za zka-menělinu našeho předka; mají tedy mloci mezi všemi zvířátky zvláštní historické právo, aby vystoupili na scénu jako náš obraz. Ale i když byli jen záminkou, aby bylo možno vylíčit věci lidské, bylo autoru nutno vžít se i do mloků; byla to poněkud sychravá zkušenost, ale konec konců stejně kouzelná a stejně hrozná jako vžívat se do bytostí lidských.

1936

Karel Čapek

Kniha první

Andrias Scheuchzeri

1

Podivínství kapitána van Tocha

Kdybyste hledali ostrůvek Tana Masa na mapě, našli byste jej právě na rovníku kousek na západ od Sumatry; ale kdybyste se zeptali na palubě lodi Kandong Bandoeng kapitána J. van Tocha, co to je tahle Tana Masa, před kterou právě zakotvil, nadával by chvíli a pak by vám řekl, že to je ta nejspínavější díra v celých Sundských ostrovech, ještě mizernější než Tana Bala a přinejmenším tak zatracená jako Pini nebo Banjak; že jediný s odpuštěním člověk, který tam žije – nepočítáme-li ovšem tyhle všivé Bataky –, je opilý obchodní agent, kříženec mezi Kubu a Portugalcem a ještě větší zloděj, pohan a prase než celý Kubu a celý běloch dohromady; a že je-li na světě něco zatraceného, pak je to zatracený život na téhle zatracené Tana Masa, pane. Načež byste se ho patrně zeptali, proč tu tedy spustil ty zatracené kotvy, jako by tu chtěl zůstat zatracené tři dny; i zafuněl by podrážděně a bručel by něco v tom smyslu, že Kandong Bandoeng by sem neplula jenom pro tu zatracenou kopru nebo palmový olej, to dá rozum, a ostatně po tom vám nic není, pane, já mám své zatracené rozkazy, pane, a vy buďte tak laskav, pane, a hleďte si svého. A nadával by tak rozsáhle a hojně, jak se sluší na staršího, ale na svůj věk stále ještě svěžího lodního kapitána.

Ale kdybyste místo všetečných otázek nechali kapitána J. van Tocha, aby si bručel a proklínal pro sebe, mohli byste se dovědět víc. Což není na něm vidět, že si potřebuje ulevit? Jen ho nechte, jeho roztrpčenost si najde cestu sama. „Tak se podívejte, pane,“ vyhrkne kapitán, „ti chlapi u nás v Amsterodamu, ti zatracení židi tam nahoře si vzpomenu, prý perly, člověče, ohlídněte se po nějakých perlách. Prý jsou teď lidi blázni po perlách a vůbec.“ Tu si

kapitán rozhořčeně odplivne. „To se ví, ukládat tititi v perlách! To je z toho, že vy lidé pořád chcete nějaké války nebo co. Strach o peníze, to je to celé. A tomu se říká krize, pane.“ Kapitán J. van Toch maličko zaváhá, nemá-li se dát s vámi do řeči o národohospodářských otázkách; dnes se totiž o jiném nemluví. Jenže tady před Tana Masou je na to příliš horko a lenivo; i mávne kapitán van Toch rukou a brumlá: „Ono se řekne, perly! Pane, na Cejloně je mají vybrakované na pět let, na Formose je zakázali lovit. – A tož prý, koukejte, kapitáne van Tochu, abyste našel nová loviště. Zajedte na ty zatracené ostrůvky, třeba se na nich najdou celé lavice škeblí – –“ Kapitán pohrdavě zatroubí do blankytně modrého kapesníku. „Ty krysy v Evropě si představují, že se tady dá ještě něco najít, o čem nikdo neví! Ježíšmarjá, jsou to moulové! Ještě že na mně nechtějí, abych se díval tady těm Batakům do rypáků, nesmrkají-li perly. Nová loviště! V Padangu je nový bordel, to ano, ale nová loviště? Pane, já tady ty všechny ostrovy znám jako své kalhoty... od Cejlonu až po ten zatracený Clipperton Island... Jestli si někdo myslí, že tu ještě něco najde, na čem by se dalo vydělat, tak šťastnou cestu, pane! Třicet let tady jezdím, a teď na mně ti pitomci chtějí, abych tu něco objevil!“ Kapitán van Toch se přímo dusí tímto urážejícím nárokem. „Ať sem pošlou nějakého zelenáče, ten jim toho objevil, že budou mrkat; ale žádat to na někom, kdo to tady zná jako kapitán J. van Toch... To račte uznat, pane. V Evropě, tam by se dalo ještě ledacos objevit; ale tady – Sem přece lidé přijdou jen proto, aby čenichali, co se dá sežrat, a ani sežrat ne: co se dá kupovat a prodávat. Pane, kdyby v celých zatracených tropech bylo ještě něco, co by mělo dubbeltje ceny, tak budou u toho stát tři agenti a mávat usmrkaným kapesníkem na lodi sedmi států, aby zastavily. Tak je to, pane. Já to tu znám líp než koloniální úřad Jejího Veličenstva královny, račte prominout.“ Kapitán van Toch usilovně přemáhá svůj spravedlivý hněv, což se mu po delším burácení podaří. „Vidíte tamhle ty dva mizerné lenochy? To jsou lovci perel z Cejlonu, bůh mě netrestej, Singhalesové, jak je Hospodin stvořil; ale proč to dělal, to nevím. Tohle teď vozím s sebou, pane, a když někde najdu kousek pobřeží, na kterém

není napsáno Agency nebo Baťa nebo Celní úřad, pouštím to do vody, aby to hledalo škeble. Ten menší darebák se potápí až osmdesát metrů hluboko; tuhle na Princových ostrovech vylovil z hloubky devadesáti metrů kliku od kinematografického aparátu, pane, ale perly, kdepak! Ani zdání! Ničemná chamraď, tihle Singhalesové. Tak takovouhle zatracenou práci já mám, pane: dělat, jako bych nakupoval palmový olej, a přitom hledat nová loviště perlorodek. Snad ještě budou chtít, abych objevil nějakou panenskou pevninu, ne? To přece není práce pro poctivého obchodního kapitána, pane. J. van Toch není žádný prokletý dobrodruh, pane. Ne, pane.“ A tak dále; moře je veliké a oceán času nemá hranic; plivej do moře, človče, a ono se nevzedme, spílej svému osudu, a nepohneš jím; a tak po mnoha přípravách a okolcích jsme konečně u toho, že kapitán holandské lodi Kandong Bandoeng J. van Toch vzdychaje a klna slézá do člunu, aby vystoupil v kampongu na Tana Masa a jednal s opilý křížencem mezi Kubu a Portugalcem o některých obchodních záležitostech.

„Sorry, Captain,“ řekl konečně kříženec mezi Kubu a Portugalcem, „ale tady, na Tana Masa, žádné mušle nerostou. Ti špinaví Batakové,“ děl s nesmírnou ošklivostí, „žerou i medúzy; jsou víc ve vodě než na zemi, ženské tu smrdí rybinou, to si nemůžete představit – co jsem to chtěl říci? Aha, vy jste se ptal na ženské.“

„A není tu někde kousek břehu,“ ptal se kapitán, „kde tihle Batakové nelezou do vody?“

Kříženec mezi Kubu a Portugalcem vrtěl hlavou. „Není, pane. Leda Devil Bay, ale to pro vás nic není.“

„Proč?“

„Protože... tam nikdo nesmí, pane. Mám vám nalít, kapitáne?“

„Thanks. Jsou tam žraloci?“

„Žraloci a vůbec,“ mumlal kříženec. „Špatné místo, pane. Batakové by neradi viděli, kdyby tam někdo lezl.“

„Proč?“

„... Jsou tam čerti, pane. Mořští čerti.“

„Co je to mořský čert? Ryba?“

„Žádná ryba,“ namítal vyhýbavě kříženec. „Prostě čert, pane.“

Podmořský čert. Batakové mu říkají tapa. Tapa. Oni tam prý mají své město, ti čerti. Mám vám nalít?“

„A jak vypadá... ten mořský čert?“

Kříženec mezi Kubu a Portugalcem pokrčil rameny. „Jako čert, pane. Já ho jednou viděl... totiž jenom jeho hlavu. Vracel jsem se po člunu od Cape Haarlem... a najednou to přede mnou vystrčilo z vody takovou palici.“

„No a? Čemu je to podobné?“

„Kotrbu to má... jako Batak, pane, ale docela holou.“

„Nebyl to opravdu Batak?“

„Nebyl, pane. Na tom místě žádný Batak přece nevleze do vody. A pak... ono to na mne mrkalo *spodními víčky*, pane.“ Kříženec se otrásl hrůzou. „Spodními víčky, která sahají přes celé oko. To je tapa.“

Kapitán J. van Toch otáčel tlustými prsty sklenici s palmovým vínem. „A nebyl jste opilý, co? Ožralý jste nebyl?“

„Byl, pane. Jinak bych tamtudy nevesloval. Batakové to nemají rádi, když někdo ty... čerty vyruší.“

Kapitán van Toch potřásl hlavou. „Člověče, žádní čerti nejsou. A kdyby byli, museli by vypadat jak Evropani. To byla snad nějaká ryba či co.“

„Ryba,“ koktal kříženec mezi Kubu a Portugalcem, „ryba nemá ruce, pane. Já nejsem žádný Batak, pane, já jsem chodil do školy v Badjoengu... možná že ještě umím desatero a jiné vědecky dokázané nauky; vzdělaný člověk přece pozná, co je čert a co je zvíře. Zeptejte se Bataků, pane.“

„To jsou černošské pověry,“ prohlásil kapitán s žoviální převažou vzdělaného muže. „Vědecky je to nesmysl. Čert přece nemůže žít ve vodě. Co by tam dělal? Nesmíš dát na tlachy domorodců, hochu. Někdo dal tomu zálivu jméno Čertův záliv, a od té doby se ho Batakové bojí. Tak je to,“ děl kapitán a uhodil tlustou dlaní do stolu. „Nic tam není, chlapče, to je přece vědecky jasné.“

„Je, pane,“ souhlasil kříženec, který chodil do školy v Badjoengu. „Ale žádný rozumný člověk nemá co hledat v Devil Bay.“

Kapitán J. van Toch zrudl. „Co?“ rozkřikl se. „Ty špinavý Kubu, ty si myslíš, že se budu bát tvých čertů? A to se podíváme,“

řekl, vstávaje v celé mohutnosti svých poctivých dvou set liber. „Já tady s tebou nebudu mařit svůj čas, když mám na starosti business. Ale to si pamatuj: v holandských koloniích žádní čerti nejsou; jsou-li nějací, tedy ve francouzských. Tam by mohli být. A teď mně zavolej starostu tady toho zatraceného kampongu.“

Řečeného hodnostáře nebylo nutno dlouho hledat; seděl na bobku vedle míšencova krámu a žvýkal cukrovou třtinu. Byl to nahý starší pán, ale daleko hubenější, než bývají starostové v Evropě. Kousek za ním, se zachováním náležitě distance, seděla na bobku celá vesnice i s ženami a dětmi, zřejmě čekajíc, že bude filmována.

„Tak poslyš, hochu,“ oslovil ho kapitán van Toch malajsky (mohl jej oslovit také holandsky nebo anglicky, neboť ctihodný. starý Batak neuměl slovo malajsky a celou řeč kapitánovu musel tlumočit do batačtiny kříženec mezi Kubu a Portugalcem; ale z nějakých důvodů považoval kapitán malajštinu za vhodnější). „Tak poslyš, hochu, já bych potřeboval několik velkých, silných, statečných chlapíků, aby šli se mnou na lov. Rozumíš, na lov.“

Míšenec to přeložil a starosta kýval hlavou, že jako rozumí; načež se obrátil k širšímu auditoriu a měl k němu řeč provázenou zřejmým úspěchem.

„Náčelník říká,“ tlumočil míšenec, „že celá vesnice půjde s tuanem kapitánem na lov, kam bude tuan chtít.“

„Tak vidíš. Řekni jim teda, že půjdeme lovit škeble do Devil Bay.“

Následovalo asi čtvrthodinné rozčilené rokování, na kterém měla podíl celá vesnice, zejména staré ženy. Konečně se míšenec obrátil ke kapitánovi. „Říkají, pane, že do Devil Bay se nemůže jít.“

Kapitán počal rudnout. „A proč ne?“

Míšenec krčil rameny. „Protože tam jsou tapa-tapa. Čerti, pane.“

Kapitán počal nabíhat do fialova. „Tak jim řekni, když nepůjdou... že jim vyrazím všechny zuby... že jim utrhám uši... že je pověsím... a že jim spálím ten zavšivený kampong, rozumíš?“

Míšenec to poctivě přeložil, načež opět následovala delší živá porada. Konečně se míšenec obrátil ke kapitánovi. „Říkají, pane, že si půjdou stěžovat do Padangu na policii, že jim tuan vyhrožoval. Na to prý jsou paragrafy. Starosta říká, že to tak nenechá.“

Kapitán J. van Toch počal modrat. „Tak mu řekni,“ zařval, „že je...“ A mluvil bez oddechu dobrých jedenáct minut.

Míšenec to přeložil, pokud mu stačila zásoba slov; a po nové, dlouhé sice, ale věcné úradě Bataků tlumočil kapitánovi. „Říkají, pane, že by tedy byli ochotni upustit od soudního stíhání, zaplatí--li tuan kapitán pokutu do rukou místních úřadů. Prý,“ zaváhal, „dvě stě rupií; ale to je trochu mnoho, pane. Nabídněte jim pět.“

Barva kapitána van Tocha se počala rozpadat v brunátné skvrny. Nejprve nabízel vyvraždění všech Bataků na světě, potom slevil na tři sta kopanců a konečně by se byl spokojil s tím, že vycpe starostu pro koloniální muzeum v Amsterdamu; naproti tomu Batakové šli ze dvou set rupií na železnou pumpu s kolem a nakonec setrvali na tom, aby kapitán dal starostovi z titulu pokuty benzínový zapalovač. („Dejte jim to, pane,“ domlouval kříženec mezi Kubu a Portugalcem, „já mám tři zapalovače na skladě, ale bez knotu.“) Takto byl obnoven mír na Tana Masa; ale kapitán J. van Toch věděl, že nyní je v sázce prestiž bílé rasy.

Odpoledne odrazil od holandské lodi Kandong Bandoeng člun, ve kterém byli přítomni zvláště: kapitán J. van Toch, Švéd Jensen, Islandan Gudmundson, Fin Gillemainen a dva sinhálští lovci perel. Člun zamířil rovnou k zátocě Devil Bay.

Ve tři hodiny, když nastával vrchol odlivu, stál kapitán na břehu, člun křížoval asi sto metrů od pobřeží, aby dával pozor na žraloky, a oba sinhálští potápěči čekali s noži v ruce na znamení, aby skočili do vody.

„Tak, teď ty,“ kázal kapitán tomu delšímu naháči. Sinhálec skočil do vody, brodil se několik kroků a pak se propadl. Kapitán se díval na hodinky.

Za čtyři minuty a dvacet vteřin se vynořila asi šedesát metrů vlevo hnědá hlava; s podivným, zoufalým a přítom paralyzovaným chvatem se drápal Sinhálec na balvany, v jedné ruce nůž na odřezávání škeblí, v druhé ruce škebli perlorodky.

Kapitán se zamračil. „No, co je?“ řekl ostře.

Sinhálec ještě pořád klouzal po balvanech, hlasitě se zajíkaje hrůzou.

„Co se stalo?“ křičel kapitán.

„Sáhíb, sáhíb,“ vypravil ze sebe Sinhálec a klesl na břehu sípavě vydechuje. „Sáhíb... sáhíb...“

„Žraloci?“

„Djins,“ zaúpěl Sinhálec. „Čerti, pane. Tisíce, tisíce čertů!“ Zarýval si pěsti do očí. „Samí čerti, pane!“

„Ukaž tu škebli,“ kázal kapitán a otevřel ji nožem. Byla v ní malá, čistá perlička. „A víc jsi toho nenašel?“

Sinhálec vyňal ještě tři škeble z pytlíku, který měl pověšen na krku. „Jsou tam škeble, pane, ale ti čerti je hlídají... Dívali se na mne, když jsem je odřezával...“ Jeho chundelaté vlasy se naježily úděsem. „Sáhíb, tady ne!“

Kapitán otevřel škeble; dvě byly prázdné a ve třetí byla perla jako hrách, kulatá jako kapka rtuti. Kapitán van Toch se díval střídavě na perlu a na Sinhálce zhrouceného na zemi.

„Ty,“ řekl váhavě, „nechtěl bys tam skočit ještě jednou?“

Sinhálec beze slova zavrtěl hlavou.

Kapitán J. van Toch pocítil na jazyku silnou chuť láteřit; ale k svému překvapení shledal, že mluví tiše a téměř měkce: „Neboj se, chlapče. A jak vypadají ti... čerti?“

„Jako malé děti,“ vydechl Sinhálec. „Mají ocas, pane, a jsou takhle vysokí,“ ukázal asi metr dvacet od země. „Stáli kolem mne a dívali se, co tam dělám... byl jich takový kruh...“ Sinhálec se roztřásl. „Sáhíb, sáhíb, tady ne!“

Kapitán van Toch přemýšlel. „A co, mrkají spodními víčky nebo jak?“

„Nevím, pane,“ chraptěl Sinhálec. „Je jich tam... deset tisíc!“

Kapitán se ohlédl po druhém Sinhálci; stál asi sto padesát metrů dál a lhostejně čekal s rukama založenýma na ramenou; pravda, když je člověk nahý, nemá kam jinam dát ruce než na svá vlastní ramena. Kapitán mu mlčky pokynul, a drobný Sinhálec skočil do vody. Za tři minuty a padesát vteřin se vynořil, drápaje se na balvany klouzajícíma rukama.

„Tak polez,“ křikl kapitán, ale pak se podíval pozorněji a už skákal po balvanech k těm zoufale tápajícím rukám; člověk by nevěřil, že takové těleso dovede tak skákat. V posledním okamžiku

zachytil jednu ruku a supě tahal Sinhálce z vody. Potom ho položil na balvan a utíral si pot. Sinhálec ležel bez hnutí; měl jeden bérec odřený na kost, patrně o kámen, ale jinak byl celý. Kapitán mu nadzvedl víčko; bylo vidět jenom bělmo očí zvrácených v sloup. Neměl škeblí ani nože.

V tu chvíli zarejdoval člun s posádkou blíž ke břehu. „Pane,“ volal Švéd Jensen, „jsou tu žraloci. Budete lovit dál?“

„Ne,“ řekl kapitán. „Pojedte sem sebrat ty dva.“

„Podívejte se, pane,“ upozorňoval Jensen, když se vraceli k lodi, „jak je tady najednou mělko. To jde odtud rovně až ke břehu,“ ukazoval štouchaje veslem do vody. „Jako by tu byla pod vodou nějaká hráz.“

Teprve na lodi přišel malý Sinhálec k sobě; seděl s koleny pod bradou a třásl se na celém těle. Kapitán poslal lidi pryč a sedl si zešíroka rozkročen.

„Tak ven s tím,“ řekl. „Cos tam viděl?“

„Džiny, sáhíb,“ šeptal malý Sinhálec; nyní se mu počala chvěť i oční víčka a po celém těle mu vyrazily krupičky husí kůže.

Kapitán van Toch zachrchlal. „A... jak vypadají?“

„Jako... jako...“ V očích Sinhálcových se zase začal ukazovat proužek bělma. Kapitán J. van Toch mu s neočekávanou hbitostí zpolíčkoval obě tváře dlaní i hřbetem ruky, aby ho přivedl k sobě.

„Thanks, sáhíb,“ vydechl malý Sinhálec a v bělmu jeho očí zase vypluly panenky.

„Už je dobře?“

„Ano, sáhíb.“

„Byly tam škeble?“

„Ano, sáhíb.“

Kapitán J. van Toch pokračoval v křížovém výslechu s nemalou trpělivostí a důkladností. Ano, jsou tam čerti. Kolik? Tisíce a tisíce. Jsou velcí asi jako desetileté dítě, pane, a skoro černí. Plovou ve vodě a na dně chodí po dvou. Po dvou, sáhíb, jako vy nebo já, ale přitom kývají tělem, tak tak, pořád tak tak... Ano, pane, mají také ruce, jako lidé; ne, nemají žádné drápy, spíš je to jako dětské ruce. Ne, sáhíb, nemají rohy ani chlupy. Ano, ocas mají, trochu jako ryba, ale bez ocasní ploutve. A velikou hlavu,